

LARS KEPLER STALKER

.....
KRIMIROMÁNHOST

LARS KEPLER

STALKER

LARS KEPLER

STALKER

.....
BRNO 2015

Lars Kepler
Stalker

Copyright © Lars Kepler, 2014

Translation © Azita Haidarová, 2015

First published by Albert Bonniers Förlag,
Stockholm, Sweden

Published in the Czech language by arrangement
with Bonnier Group Agency, Stockholm, Sweden

Cover illustration © Hummingbirds, Stockholm

Czech edition © Host — vydavatelství, s. r. o., 2015
(elektronické vydání)

ISBN 978-80-7491-907-7 (Formát PDF)

ISBN 978-80-7491-908-4 (Formát ePub)

ISBN 978-80-7491-909-1 (Formát MobiPocket)

Zpočátku ten kratičký film nikdo nebral vážně — dokud se nevynořila první mrtvola. V elektronické poště státní kriminální policie se objevil strohý odkaz na videoklip na serveru YouTube. Zpráva neobsahovala žádný text, odesílatele nebylo možné vypátrat. Sekretářka udělala to, co měla v popisu práce: prohlédla si nahrávku, a ačkoli posléze usoudila, že jde o nehorázný žert, zaznamenala příjem zprávy včetně příslušného linku do evidenční knihy.

O dva dny později se kvůli témuž filmu sešli tři zkušení vyšetřovatelé. Schůze se konala v osmém patře budovy státní kriminálky, v malé zasedací místnosti vedle kanceláře ředitele. Nejstarší z mužů seděl na vrzající židli, jeho kolegové stáli.

Všichni tři hleděli na široký monitor a upřeně sledovali sekvenci trvající pouhých dvaapadesát vteřin.

Chvějící se kamera potají natáčela oknem do ložnice asi třicetiletou ženu, jak si navléká černé silonky.

Kriminalisté za rozpačitého mlčení pozorovali její zvláštní pohyby.

Žena se ze všech sil snažila punčocháče co nejlépe vypnout: překračovala fiktivní překážky, pak roznožila a několikrát se uklonila, jako by dělala podivné pukrle.

V pondělí ráno byla mrtvá. Její znetvořené tělo se našlo v řadovém domku na ostrově Lidingö u Stockholmu. Nebožka seděla na podlaze s podivně zkroucenými ústy, oblečená jen v punčocháčích a podprsence. Okenní tabulka i bílá orchidej na parapetu byly zastříkané krví.

Během týdne policie obdržela výsledky forenzního patologa. Podle pitevního protokolu oběť vykrvácela v důsledku mnohačetných řezných a bodných ran, které s mimořádnou brutalitou směřovaly přímo do oblasti krku a obličeje.

Výraz „stalker“ se používal již na počátku osmnáctého století ve významu tulák nebo pytlák.

V roce 1921 zveřejnil francouzský psychiatr de Clérambault studii o pacientovi trpícím obsedantní neopětovanou láskou a mnozí tento případ pokládají za první moderní analýzu stalkera.

Dnes tímto termínem označujeme paranoidní osobu, která svou vyhlédnutou obětí umanutě a systematicky pronásleduje.

S nějakou formou stalkingu se setkalo téměř deset procent populace.

Stalker má zpravidla ke své oběti milostný vztah, jeho fixace na mimořádnou či známou osobnost však bývá dilem náhody.

Ačkoli ve většině případů nelze proti pronásledovateli nijak zasáhnout, policie tento jev nebere na lehkou váhu, protože stalkerova chorobná posedlost nezřídka vyústí ve fyzické napadení a potažmo i ohrožení života jeho oběti. Podobně jako se z bouřkového oblaku může termickou konvekcí vyvinout bouře nebo tornádo, může se stalkerovo zbožňování obratem změnit v nenávist a agresi.

Je pátek dvaadvacátého srpna, hodiny ukazují čtvrt na devět. Po úchvatných západech slunce a bílých letních nocích se s překvapivou rychlostí ujímá vlády tma. Před proskleným vchodem do budovy policejního prezidia je již šero.

Margot Silvermanová vystoupí z výtahu a zamíří k bezpečnostním dveřím vedoucím do vstupní haly. Na sobě má volné černé paletó, přes prsa se jí napíná bílá halenka, dlouhé černé lněné kalhoty jsou vybaveny elastickým pásem, aby držely krok s jejím rostoucím břichem.

Beze spěchu se dolouká k prosklené stěně s dvojitými dveřmi. Za dřevěným pultem sedí strážný a upírá pohled na monitor. Bezpečnostní kamery snímají každíčký kout ohromné budovy ve dne i v noci.

Silný cop světlých vlasů odstínu leštěného březového dřeva jí splývá až na záda. Margot je šestatřicet let a své třetí těhotenství si zjevně užívá: tváře má červené jako růže a celá jen kvete.

Po dlouhém náročném týdnu se konečně chystá domů. Každý den pracovala přesčas, i když ji kolegové dvakrát varovali, aby to nepřeháněla.

Stala se novou odbornicí na sériové vraždy, vraždy podle předlohy a stalking a smrt Marie Carlssonové je její první samostatný případ v pozici kriminální komisařky. Žádní svědci, žádní podezřelí. Oběť žila sama, byla bezdětná a pracovala jako produktová manažerka v IKEA. Její matka se po otcově smrti přestěhovala do domova pro seniory a Marie bydlela ve splacené vilce po rodičích. Do práce ji obvykle vozila kolegyně, ale onoho osudného rána na ni Marie na Kostelní ulici nečekala. Kolegyně zajela k ní domů, zazvonila, nakoukla do vilky, obešla ji a pak Marii uviděla. Seděla na podlaze za oknem, obličej měla pořezaný, hlava s podivně sešklebenými ústy jí sotva držela na krku.

Na základě prvního pitevního protokolu se nedalo vyloučit, že ústa někdo naaranžoval až po ženině smrti, ale stejně tak bylo teoreticky možné, že oběť rty zkřivila samovolně.

Rigor mortis, posmrtná ztuhlost, začíná v mozku a bránici, ale již po dvou hodinách se projeví i v obličejových svalectech a dásních.

Je pátek večer, vestibul je skoro liduprázdný. O kousek dál si povídají dva policisté oblečení v tmavomodrých tričkách, ze zasedací místnosti, v níž probíhá řízení o uvalení vazby, vyjde unaveně vyhlížeující státní zástupce.

Margot od samého začátku — od chvíle, co se stala hlavní vyšetřovatelkou — v skrytu duše tušila, jaké nebezpečí jí hrozí: bude příliš ambiciózní, příliš náročná a bude si nad případem lámat hlavu víc, než je zdrávo. Kdyby ostatním pověděla o své intuici, totiž o pocitu, že mají co dělat se sériovým vrahem, určitě by se jí vysmáli. Margot Silvermanová si v uplynulém týdnu přehrála klip s Marií Carlssonovou aspoň dvěstěkrát. Vše nasvědčovalo tomu, že k vraždě došlo zanedlouho poté, co se video objevilo na YouTube.

Komisařka se po celou dobu snažila odhalit nějaké skryté poselství, ale na nic kloudného nepřišla. Fetišistů vysazených na punčochy je fůra, ale Mariina vražda o žádných podobných sklonech nevypovídá.

Film je kratičkým útržkem ze života obyčejné svobodné ženy se slušným zaměstnáním, která se právě chystá na večerní kurz komiksové kresby.

Nelze z něj vyvodit, co pachatel pohledával v Mariině zahradě — jestli se tam ocitl čirou náhodou, nebo jestli si celý průběh předem detailně naplánoval. Jisté však je, že ji během posledních minut před vraždou natáčel na video, a tudíž měl něco za lubem. Vzhledem k tomu, že vzápětí poslal odkaz na policii, nepochybně chtěl tím filmem něco říct.

Chtěl poukázat na něco zvláštního, buď jen u Marie, nebo u více žen. Možná se jedná o všechny příslušnice něžného pohlaví, možná o celou společnost.

Margot však v ženině vzhledu ani počinání neshledala nic mimořádného. Marie vraští čelo, špulí pusy a ze všech sil se soustředí na to, aby si co nejpečlivěji natáhla silonky.

Vyšetřovatelka už dvakrát navštívila její vilku na Bredablickské ulici, ale především si důkladně prošla videozáznam, který na místě činu pořídili kriminalističtí technici.

Ve srovnání s policejní nahrávkou působí pachatelův klip téměř laskavě. Blízké záběry stop bestiálního činu jsou nemilosrdné. Technici natočili zohavené tělo, sedící s roztaženými nohama na podlaze v louži krve, z několika různých úhlů. Na boku visí rozřezaná podprsenka, nadra těžce spadají k břišním záhybům. Z obličeje zbyla jen krvavá maska s rozevřenými ústy.

Margot se nenápadně zastaví u konferenčního stolku mezi křesly, na němž stojí mísa s jablky, a mrkne po strážném hovořícím do mobilu. Pak se k němu obrátí zády, několik vteřin pozoruje jeho odraz ve skle ozářeném z venkovního dvora, hbitě vytáhne z mísy šest plodů a strčí si je do tašky.

Šest je zbytečně moc, to Margot dobře ví, ale nedokáže přestat, dokud na míse něco je. Jenny by večer mohla upéct jablečný koláč politý rozpuštěným máslem, pod nímž zkaramelizuje skořicový cukr.

Z labužnických myšlenek ji vytrhne zvonění telefonu. Pohlédne na displej a spatří tvář svého kolegy Adama Júsufa.

„Jsi ještě v práci?“ zeptá se Adam. „Řekni, že jo...“

„Kdepak, už sedím v autě a uháním po Klárské magistrále,“ zalže Margot. „Cos mi chtěl?“

„Přišlo nový video.“

Margot ucítí kručení v žaludku a ihned si položí dlaň na zaoblené břicho.

„Nový video?“ zopakuje po kolegovi.

„Tak můžu s tebou počítat?“

„Hned to obrátím,“ řekne Margot, otočí se a zamíří zpátky. „Zatím poříd pár kopií.“

Margot klidně mohla vyjít hlavním vchodem na ulici, odfrčet domů a přenechat vyšetřování Adamovi. Stačil by jediný telefonát a byla by dostala roční placenou mateřskou dovolenou. Kdyby tušila, že její první případ bude takhle brutální, zřejmě by to udělala.

Budoucnost obestírá temnota, planety se blíží ke svým nebezpečným konstelacím. Její osud se právě teď podobá žiletkce vznášející se na vodní hladině.

Nastoupí do výtahu. V ostrém světle vypadá starší. Tenké černé linky kolem očí se jí už skoro rozpily. Zakloní hlavu a uvědomí si, že kolegové mají pravdu, když tvrdí, jak je podobná svému otci, krajskému policejnímu řediteli Ernestu Silvermanovi.

Výtah zastaví v osmém patře a Margot co nejrychleji kráčí prázdnou chodbou. Týden poté, co policisté uctili minutou ticha památku pohřešovaného Joony Linny, obsadila s kolegou Adamem komisařovu kancelář. Margot Joonu osobně neznala, takže jí to nečinilo žádné potíže.

„Máš rychlej auták,“ prohlásí Adam a v úsměvu ukáže ostré zuby.

„Docela jo,“ přisvědčí Margot.

Adamu Júsufovi je už osmadvacet let, ale tvářičku má hladkou jako dospívající chlapec. Vlasy má přerostlé, přes džíny mu splývá košile s krátkými rukávy. Pochází ze syrské rodiny, vyrostl v Södertälje a hrál fotbal v severní divizi třetí švédské ligy.

„Jak dlouho je ten klip na YouTube?“ chce vědět Margot.

„Tři minuty,“ odpoví Adam. „Takže on tam teď je. Stojí u okna a...“

„To nevíme jistě, ale...“

„Ale já bych za to dal krk,“ skočí jí do řeči Adam. „Určitě. Co jinýho by taky dělal?“

Margot položí těžkou tašku na zem, posadí se na židli a zavolá kriminalistickým technikům.

„Zdravím, tady Margot. Už jste rozeslali kopie? Teď mě poslouchejte — potřebuju, abyste v tom klipu našli nějaké místo

nebo jméno, a já bych pak mohla to místo nebo tu ženu identifikovat... Využijte veškerých dostupných zdrojů, udělejte to, jak chcete, ksakru, ale do pěti minut potřebuju něco, po čem bych se mohla pustit, a slibuju, že pak už vám dneska dám pokoj.“

Margot položí telefon a nadzvedne víko krabice s pizzou na kolegově stole.

„Ty už nechceš?“ zeptá se.

Ozve se pípnutí. Došla elektronická zpráva. Margot rychle slupne okraj pizzy. Netrpělivá vráska na jejím čele se prohloubí. Rozklikne video, zvětší ho na celý monitor, odhodí si cop na záda, spustí film a kousek se odsune, aby na něj viděl i Adam.

Napřed se objeví tma, v ní se chvěje zářící okno. Kamera se opatrně přibližuje. Na čočce objektivu zašustí několik padajících listů.

Margot naskočí na pažích husí kůže.

V osvětleném pokoji šikmo před televizí stojí žena a pojídá přímo z kelímku zmrzlinu.

Stažené sportovní kalhoty jí visí na jedné noze spolu se shrnutou ponožkou.

Dívá se na obrazovku, usměje se a ocucává lžičku.

V kanceláři policistů je slyšet jen šumění počítačového ventilátoru.

Margot nespouští oči z ženina půvabného obličeje, z vysedlých lícních kostí a pěkně zaoblené hlavy. Prozrad' mi něco, třeba sebemenší maličkost, prosí v duchu. Žena je zjevně rozpálená, určitě právě skončila s nějakým sportem. Na sobě má seprané kalhotky s vytahanou gumou, pod propoceným tílkem se rýsuje podprsenka.

Margot se nakloní k monitoru, kulatým břichem se dotkne stehén, neposlušný cop jí znovu přepadne dopředu.

„Ještě minutu,“ řekne Adam.

Žena odloží kelímek se zmrzlinou na konferenční stůl, odejde z pokoje a kalhoty uvízlé na pravém kotníku vleče za sebou.

Poté kamera sklouzne na stranu, mine úzké dveře na verandu a přiblíží se k oknu do ložnice. V místnosti se rozsvítí. Žena několika pohyby setře kalhoty a odkopne je ke křeslu s rudým polštářkem. Nohavice proletí vzduchem, narazí do zdi za křeslem a pak nehlučně dopadnou na zem.

Kamera se pomalounku posouvá posledním úsekem temné zahrady, zastaví se těsně u okna a nepatrně se chvěje, jako by plula po vodě.

„Kdyby zvedla hlavu, musela by ho vidět,“ vydechne Margot a srdce jí poskočí v hrudi.

Světlo z místnosti ozáří listy růžového keře a odrazí se v horním okraji čočky.

Adam si zakryje pusou rukou.

Žena si svlékne tílko, hodí ho na židli, chvíli otálí v opraných kalhotkách a flekaté podprsence a nerozhodně hledí na telefon zapojený do nabíječky, který leží na nočním stolku vedle poloprázdné sklenice s vodou. Stehna má po běhu napjatá a prokrvená, na břicho je patrný otláčený pruh od gumy.

Na těle nemá žádné tetování, viditelnou jizvu ani strie po prodělaném porodu.

Místnost vypadá stejně jako ložnice milionů jiných Švédů. Není tu jediná věc, která by policistům poskytla nějaké vodítko pro další pátrání.

Kamera se zatřepe a couvá.

Žena si z nočního stolku vezme sklenici vody a nese ji k ústům. Vtom film skončí.

„Krucifix, krucifix,“ kleje stále dokola Margot. „Je to všechno úplně na draka.“

„Ale já tam vidím spoustu věcí, který...“

„Vidíš jen vilu z dvacátého století, ovocný stromy, růže, trojitá okna, dvaatřicetipalcovou obrazovku, zmrzlinu značky Ben & Jerry,“ mávne Margot rukou k počítači.

Nikdy předtím si neuvědomila, jak jsou si lidé navzájem podobní.

Při pohledu zvenčí, skrze okenní tabulku, je většina domácí populace snadno zaměnitelná. Bydlíme ve stejných bytech, děláme stejné věci a vlastníme stejné předměty.

„To je naprostý šílenství,“ řekne chraplavě Adam. „Proč to ten člověk natáčí? Co tím vlastně sleduje?“

Margot vyhlédne malým oknem na černé koruny stromů Kronoberského parku, ponořené do zářivé mlhy nad městem.

„Bezpochyby máme tu čest se sériovým vrahem,“ řekne Margot. „A jediný, co můžeme udělat, je vytvořit první nástin pachatelova portrétu, abysme...“

„Ale k čemu to té nešťastné ženské bude?“ přeruší ji Adam a pročísně si rukou vlasy. „Ten šmejda stojí přímo u okna a čučí na ni, a ty tu klidně mluvíš o profilu pachatele.“

„Můžeme tak pomoci některé další oběti.“

„Ale houby,“ odsekne Adam. „Musíme zveřejnit...“

„Koukej už na chvíli zmlknout,“ utne ho Margot a zvedne telefon.

„To ty držíš klapačku!“ okřikne ji Adam. „Copak nemám právo vyjádřit svůj názor? Podle mě bysme měli její podobiznu zveřejnit v internetovém vydání všech večerníků.“

„Adame, teď mě poslouvej... Napřed jsme doufali, že se nám ji podaří zavčas identifikovat, vždyť k tomu stačí docela málo, ale zjistili jsme pěkný kulový,“ vykládá Margot. „Ještě promluvím s techniky, ale vím skoro na beton, že ani tentokrát nic nenašli.“

„Ale kdybysme zveřejnili její...“

„Na pitomosti není čas,“ skočí mu do řeči Margot. „Mysli trochu... Všechno nasvědčuje tomu, že pachatel vkládá klipy na internet přímo ze zahrady své oběti, což znamená, že existuje aspoň teoretická možnost ji zachránit.“

„Vždyť to říkám.“

„Jenže zrovna teď už uteklo celých pět minut a to je na lelkování za oknem moc dlouhá doba.“

Adam se nakloní a upřeně se na kolegyni zahledí. V unavených očích má červené popraskané žilky, vlasy mu trčí na hlavě jako hřebíky.

„Takže to předem vzdáme?“

„Máme naspěch, ale přesto si další postup musíme důkladně promyslet,“ vysvětluje Margot.

„Aha,“ odsekne popuzeně kolega.

„Pachatel má velkou sebedůvěru a je mu jasné, že má před námi pořádný náskok,“ vysvětlí ihned Margot a zhltně poslední kousek pizzy. „Ale čím víc toho o něm zjistíme, tím blíž...“

„Zjistíme? No, v téhle chvíli to není zrovna nejlepší taktika,“ zaprotestuje Adam a otře si z nosu pot. „První video se nám vypátrat nepodařilo, na místě činu jsme neobjevili jedinou stopu, po které bysme se mohli pustit, a teď to dopadne nachlup stejně.“

„Technici zřejmě nic nenajdou, takže musíme provést důkladnou analýzu obou klipů i vražd,“ odpoví Margot a ucítí, že se miminko v břiše pohnulo. „Co jsme to jen přehlédli, co se nám ten člověk snaží naznačit?“

„Viděli jsme mladou ženskou, která si byla zaběhat, pak si dala zmrzlinu a koukala se na televizi,“ začne Adam.

„A co to vypovídá o vrahovi?“

„Že nemá rád ženský, co jedí zmrzlinu... Nemám páru,“ zakvílí Adam a skryje obličej v dlaních.

„Zapni mozkové buňky.“

„Promiň, ale...“

„Podle mého názoru vrah natáčí poslední chvíle svých obětí,“ uvažuje Margot. „Dává si načas, vychutnává si okamžik, než... Chce nám je ukázat živé, protože ho možná zajímají jen živé ženy.“

„Voyeur,“ vyhrkne Adam a na pažích mu naskočí husí kůže.

„Stalker,“ šeptne Margot.

„Jenže jak mám vyfiltrovat seznam všech sviní, který pustili z basy nebo ze cvokárny?“ dumá Adam a přihlásí se na policejní intranet.

„Zadej do vyhledávače znásilnění, hrubé ublížení na zdraví, paranoia.“

Muž ťuká na klávesnici, klikne, pak znovu něco napíše.

„Je jich hrozně moc,“ ozve se po chvíli. „A čas letí.“
„Zkus jméno první oběti,“ navrhone Margot.
„Nikde nic,“ vzdychne mladík a prohrábne si kšticí.
„Takže sériový deviant, možná impotentní nebo hormonálně utlumený,“ přemýšlí nahlas Margot.
„Musíme sestavit registr, ale to je práce na dlouhou dobu,“ řekne Adam a vstane. „Takhle to nepůjde. Co si teda krucinál počneme?“
„Ta žena je mrtvá,“ prohlásí Margot a opře si záda. „Možná jí zbývá ještě několik minut, ale...“
„Nevím, jestli tohle zvládnu,“ přeruší ji Adam. „Vidíme ji, vidíme její obličej, její dům... Proboha, vždyť jí koukáme přímo do života, ale nic o ní nezjistíme, dokud ji ten parchant nezamorduje a někdo nenajde její tělo.“

Zuzaně Kernové po dlouhém běhu brní stehna. Stáhne si propocené kalhotky a odkopne je ke křeslu.

Od třicátých narozenin pravidelně běhá — třikrát týdně urazí pětikilometrovou trasu. Vždycky v pátek si po běžeckém kolečku dopřeje zmrzlinu a dívá se na televizi: ví, že Björn přijede nejdřív o půlnoci. Když manžel získal práci v Londýně a její syn Morgan z prvního manželství pobýval ve střídavé péči u svého táty, obávala se, že si tu bude připadat osamělá, ale zanedlouho si volné chvíle velice oblíbila.

Právě začala navštěvovat velmi náročný odborný neurologický kurz na Karolínském institutu, takže troška klidu jí přišla dvojnásob vhod. Rozepne si propocenou sportovní podprsenku a napadne ji, že by si ji mohla vzít ještě v neděli, než ji definitivně hodí do pračky. Takhle teplé léto nepamatuje.

Vtom zaslechne zaškrábání. Obrátí se k oknu. Vidí jen černou tabulku a téměř zrcadlový odraz ložnice, který vypadá jako televizní studio nebo divadelní scéna, na níž se právě ocitla v pronikavém světle ramp. Jen jsem se zapomněla obléknout, pomyslí si a rty se jí zvlíní křivým úsměvem.

Několik vteřin pozoruje své nahé tělo. Je dramaticky nasvícené a vypadá štíhlejší než ve skutečnosti.

Ozve se další šelest, jako by někdo přešel nehtem po okením rámu. Venku je neproniknutelná tma a Zuzana z pokoje nevidí ani na parapet, aby se přesvědčila, jestli tam nesedí nějaký pták.

Zírá na okno, váhavě k němu zamíří, snaží se dohlédnout za zrcadlový odraz. Přehodí přes sebe námořnický modrou deku a zachvěje se zimou.

Navzdory varovnému vnitřnímu hlasu dojde až k oknu, skloní tvář ke sklu a před očima jí pozvolna vyvstane potemnělá zahrada, zšeřelý svět připomínající mědirytinu od Gustava Dorého.

Černá tráva, vysoké keře, ve větru se pohupuje Morganova houpačka, za dětským domečkem se lesknou okna nedostavně venkovní verandy.

Sklo se zamžije jejím dechem. Narovná se a zatáhne závěsy. Těžký přehoz se svezí na podlahu a ona jde nahá ke dveřím. Po zádech jí přeběhne mráz. Znovu se obrátí k oknu. Ve škvíře mezi tmavorůžovými závěsy se leskne černý pruh.

Rychle sáhne po mobilu na nočním stolku a zavolá Björnovi. Naslouchá vyzváněcím signálům a neustále stáčí pohled k oknu.

„Ahoj, zlato,“ zvolá překvapivě nahlas Björn.

„Ty jsi na letišti?“

„Cože?“

„Jestli jsi na...“

„Zrovna jsem na letišti a dávám si hamburger v O'Larys a...“ Mužův hlas se ztratí, na pozadí je slyšet hlasitý jásot a potlesk.

„Liverpool vstřelil další gól,“ vysvětlí Björn.

„Hurá,“ pronese tlumeně Zuzana.

„Volala mi tvoje máma a vyzvídala, co ti má koupit k narozeninám.“

„To je od ní milé.“

„Tak jsem jí poradil krajkový spodní prádlo,“ zavtipkuje manžel.

„Bezva.“

Zuzana upřeně hledí na třpytivý proužek skla mezi závěsy. V telefonu to praská.

„Doma všechno v pohodě?“ chce vědět Björn.

„Jo, jen se začínám trošku bát tmy.“

„Bena tam nemáš?“

„Jasně, už je u televize.“

„A co Jerry?“ žertuje manželův hlas úplně blízko.

„Oba na mě čekají,“ zasměje se Zuzana.

„Moc mi chybíš,“ řekne Björn.

„Nezmeškej letadlo,“ špitne žena.

Ještě chvíli si povídají, pak se rozloučí a pošlou si pusy, když vtom se hovor náraz přeruší. Zuzana si náhle vzpomene na pacienta, kterého včera v noci přivezli k nim na oddělení. Mladík si vyjel na motorce bez helmy, vyboursal se a utrpěl závažné poškození mozku. Jeho otec vyrazil z noční služby přímo do nemocnice. Na sobě měl špinavé montérky a na krku mu visela ochranná maska.

Zuzana se zaštití růžovým kimonem, zajde do obývacího pokoje a zatahne závěsy.

Místnost naplní podivná zlá předtucha.

Závěsy se pohupují. Žena pocítí mrazení v zádech a odvrátí hlavu.

Ochutná zmrzlinu. Už se začala rozpouštět, za chvíli bude dokonalá. Ústa jí zaplaví lahodná chuť čokolády. Zuzana odstrčí kelímek, zamíří do koupelny, otočí kohoutkem, rozpustí si vlasy stažené do ohonu a gumičku odloží na okraj umyvadla.

Slastně si povzdychne, když jí teplá voda stéká po hlavě, zátylku a nakonec po celém těle. V uších jí příjemně hučí, ramena jí poklesnou, svaly se uvolní. Namydlí se a zaváhá s rukou mezi stehny, kde nahmatá pořádné strniště: už dávno nebyla na voskové depilaci.

Rukou otře zamženou zástěnu, aby viděla na západku a kliku koupelnových dveří.

Náhle se jí vybaví, jak se něco mihlo v okně ložnice právě v okamžiku, kdy strhla z postele přehoz a zahalila se do něj.

To je přece hloupost. Určitě se jí to jen zdálo. Nemá smysl se tím zabývat a zbytečně se stresovat. Jen straší sebe samu, vždyť stejně nemohla vidět, co se za oknem děje.

V místnosti bylo silné světlo a venku naprostá tma.

Ale přesto měla pocit, že zahlédla něčí obličej.

V další vteřině zmizel. Samozřejmě se spletla. Stále se však nedokáže zbavit pocitu, že se jí to nezdálo.

Dítě to určitě nebylo, třeba jen soused hledal zaběhnoutou kočku, pak postával u jejich domku a díval se na ni.

Zuzana zastaví vodu a srdce jí zabuší až v hrdle, když si uvědomí, že dveře z kuchyně na zahradu jsou dokořán. Jak na ně mohla zapomenout? Celé léto je nechávala otevřené, aby se do domu dostalo co nejvíc večerního vzduchu, ale vždycky když se šla osprchovat, zavřela je a otočila klíčem v zámku.

Znovu otře zamženou skleněnou zástěnu a zkontroluje západku na dveřích. Všechno je v pořádku. Natáhne se pro ručník. Měla bych zavolat Björnovi a poprosit ho, aby zůstal na telefonu, dokud neprohlédnu celý dům, pomyslí si.

Vyjde z koupelny, z televize burácí jásot publika. Jemné hedvábné kimono se jí lepí na vlhkou pokožku.

U podlahy nepříjemně táhne.

Bosé nohy zanechávají na poškrábaných parketách mokré otisky.

Okno v jídelně se černě leskne. Za lustrem se vzorem kapradin je temné sklo. Zuzana se nemůže zbavit dojmu, že ji někdo sleduje, ale ovládne se a raději se ani nejde podívat ven, protože má strach, aby se nevyděsila ještě víc.

Cestou do kuchyně se drží v uctivé vzdálenosti od zavřených dveří, za nimiž jsou schody do sklepa.

Na zádech ji studí mokré vlasy. Z konečků crčí na tenkou látku kapky vody a stékají jí po zádech dolů až mezi půlky.

Čím víc se blíží ke kuchyni, tím je průvan studenější.

Srdce jí málem vyskočí z hrudi.

Opět si vybaví mladíka s vážně poškozeným mozkiem. Podali mu anestetikum ketamin. Chlapec měl obličej rozbitý až po spánky, ale jeho otec neustále tichounce opakoval, že syn je v naprostém pořádku. Potřeboval si s někým promluvit, ale Zuzana neměla čas. Co když si ji mladíkův podsaditý otec našel, protože ji považuje za viníka, a teď stojí ve špinavých montérkách před kuchyňským oknem?

V televizi zazní další písnička.

Do kuchyně fouká. Dveře na zahradu jsou dokořán. Závěs z umělohmotných pásů vlétne do místnosti. Šustivá zástěna Zuzaně brání ve výhledu — hned za ní klidně může někdo stát.

Natáhne paži skrze poletující pásy a sáhne po klice.

Zvenčí proniká lezavý chlad.

Kimono se jí rozevře.

Rychle očima přelétne zahradu. Nikde nikdo. Keři lehce cloumá vítr, houpačka se pohupuje.

Prudce zabouchne, nedbá na to, že do dveří přivřela kus závěsu, chce co nejrychleji zamknout. Pak vytáhne klíč ze zámku a couvá.

Konečně klíč leží v dózičce na mince. Zuzana si upraví kimono. Každopádně už je zamčeno, pomyslí si. Vtom za ní něco zapraská.

Otočí se jako na obrtlíku, ale pak se své přehnané reakci zasměje. Byla to jen pootevřená ventilace, okno sebou škublo, když ustal průvan.

Publikum bučí a píská, zjevně je nespokojené s výrokem porotce.

Zuzana se rozhodne, že zajde do ložnice pro mobil a zavolá Björnovi. Teď už by měl sedět u východu k letadlu. Chce ho mít na lince a přitom znovu projít dům, teprve pak se v klidu posadí k televizi. Jinak by to stejně nedokázala pustit z hlavy. Jediný problém tkví v tom, že ve sklepe není prakticky žádný signál. Co kdyby pustila reproduktor a položila telefon na schody?

Neustále si opakuje, že se nemusí plížit po vlastním domě jako zloděj, ale přesto našlapuje co nejtišeji.

Míne zavřené dveře do sklepa, koutkem oka zahlédne temná okna v jídelně a pak pokračuje do obývacího pokoje. Když se vrátila z běhání, zamkla za sebou vchodové dveře, to ví určitě, ale stejně jí to nedá a jde se přesvědčit. Tím líp — aspoň už na to nebude muset myslet.

V obývacím pokoji hvízdá vítr, pootevřená ventilace vcucne silonovou záclonu.

Zuzana zamíří do jídelny a všimne si, že luční květiny ve váze na velkém kuchyňském stole už zvadly, a najednou strne.

Má pocit, jako by ji obemkla tenká ledová krusta. Tělo začne bleskově vylučovat adrenalin.

Tři okna v jídelně se změnila ve velká zrcadla. Ženě duní v uších vyděšené bušení srdce.

V pootevřených dveřích do haly stojí nějaká postava, v ruce svírá kuchyňský nůž.

Je tady, uvnitř v domě, uvědomí si Zuzana.

Zavřela a zamkla dveře do kuchyně, ale teď vidí, že moudřejší by bylo utéct na zahradu.

Pomalu ustupuje.

Vetřelec stojí bez hnutí, zády otočený k jídelně, zrak upírá do chodby vedoucí do kuchyně.

Velký nůž v pravačce sebou neklidně trhne.

Zuzana couvá, nespouští oči z postavy v hale. Pravá noha jí uklouzne, levá se zapře o parkety, které pod její vahou zavrzou.

Musí se dostat ven, ale přes kuchyň to nepůjde, viděl by ji skrze chodbu. Možná by stihla sebrat z misky klíč, ale spoléhat na to nemůže.

Opatrně ustupuje. Muž se odráží v posledním okně.

Pak znovu zavrže podlaha, tentokrát pod Zuzaninou levou nohou. Zastaví se. Mužská postava se otočí směrem k jídelně, zvedne oči a spatří její odraz v černé okenní tabuli.

Zuzana váhavě ucouvne. Muž zamíří k ní. Žena vyjekne strachy, obrátí se a utíká do obývacího pokoje.

Zakopne o koberec, ztratí rovnováhu, upadne na koleno a sykne bolestí, ale opře se o ruku a plazí se dál.

Do jídelního stolu vrazí židle.

Neohrabaně se zvedne a překotí stojací lampu. Stínidlo narazí do zdi a lampa s rachotem spadne na zem.

Za zády slyší rychlé kroky.

Bez ohlednutí vletí do koupelny a zamkne se. Vzduch uvnitř je ještě teplý a vlhký.

Ne, to se mi jen zdá, mumlá si v panické hrůze.

Mine umyvadlo i záchod a roztáhne záclonu na malém okýnku. Třesoucími se prsty zkouší uvolnit západku, ta však drží pevně. Škubne háčkem a snaží se uklidnit, pomalu viklá západkou, poté s ní trhne, a právě ve chvíli, kdy se jí podaří vyprostit z očka první háček, zaslechne harašení za dveřmi. Neznámý hmatá po zámku. Zuzana vyletí zpět ke dveřím a chytne za kliku právě ve chvíli, kdy ji vetřelec začne tlačit dolů. Popadne kliku oběma rukama a zaplaví ji úděs.

Vetřelec vsunul do škvíry vedle kliky šroubovák, možná je to čepel nože. Zuzana tlačí kliku na opačnou stranu, ale třese se jako osika, bojí se, aby jí klika nevyklouzla.

„Bože, to nemůže být pravda,“ šeptá si zoufale. „To není pravda, to není pravda...“

Rychle pohlédne na okno. Je moc malé na to, aby jím proskočila. Jedinou nadějí na únik je odjistit druhý háček, otevřít okno a vysoukat se ven, nemá však odvalu pustit kliku.

Nikdy v životě se takhle nebála. Zaplaví ji pronikavá smrtelná úzkost, kterou nedokáže ovládnout.

Klika pod pevně zaťatými prsty je teplá a kluzká. Na druhé straně řinčí kov.

„Haló?“ zavolá skrze dveře.

Muž nečekaně prudce trhne klikou, ale Zuzana dveře udrží.

„Co chcete?“ zeptá se co neklidnějším hlasem. „Potřebujete peníze? Naprosto vás chápu. To není problém.“

Žádná odpověď. Zuzana zaslechne kovové zvuky, klika se rozvibruje.

„Prosím, přesvědčte se sám, nic moc cenného v domě nemáme... televize je sice poměrně nová, ale...“

Žena zmlkne. Zuby jí drkotají hrůzou, takže je jí sotva rozumět. Tichounce si opakuje, že musí zachovat klid. Strach dokáže být nebezpečný — právě ten může neznámého přivést na zlé myšlenky.

„Moje kabelka visí v hale,“ řekne a prudce polkne. „Je černá. V ní najdete peněženku s trochou peněz v hotovosti a kreditní kartu. Zrovna mi došla výplata, jestli chcete, povím vám svůj PIN.“

Klika se zastaví.

„Prima, tak poslouvejte: můj PIN je 3945,“ pokračuje. „Neviděla jsem váš obličej — klidně můžete zmizet i s peněženkou a já ztrátu karty nahlásím až ráno.“

Zuzana pevně svírá kliku a přiloží ucho na dveře. Připadá jí, jako by kroky odeznívaly, pak ale vše přehluší reklamní přestávka v televizi.

Není si jistá, jestli bylo rozumné pachateli prozradit svůj pravý přístupový kód, ale chce tenhle děs co nejrychleji ukončit. Peníze oželí, mnohem víc jí záleží na špercích — na snubním prstýnku po mamince a náhrdelníku s velkými smaragdy, který dostala, když se narodil Morgan.

Čeká u dveří a neustále si omílá, že to stále ještě není pryč, že ani na chvilku nesmí polevit v ostražitosti.

Opatrně pustí kliku a ihned ji uchopí druhou rukou. V pravém palci a ukazováčku už ztratila cit. Protřepává prsty, znovu přitiskne boltec k výplni dveří a uvědomí si, že od chvíle, kdy vešelci prozradila svůj PIN, uběhlo alespoň půl hodiny.

Pravděpodobně to byl fetiš: uviděl otevřené dveře do kuchyně a vlezl do domu, aby se poohlédl po nějakých cennostech.

První část televizního programu skončila. Opět začnou reklamy, pak hlavní zprávy. Zuzana znovu vymění ruku a čeká.

Po dalších deseti minutách si lehne na podlahu a škvírou pode dveřmi vyhlíží na chodbu. Nikdo tam není.

Vidí parkety, dohlédne až pod pohovku, na mořené dřevěné podlaze se leskne modravá zář televize.

Všude je klid.

Bytoví zloději nejsou obvykle žádní násilníci, chtějí jen co nejrychleji sehnat peníze.

Celá rozechvělá vstane, znovu chytne kliku, tiše stojí s nastroženými ušima, poslouchá zprávy a předpověď počasí. Popadne sprchovou sěrku, aby měla nějaký nástroj, dodá si odvahy a pomalu otevře.

Dveře pomalu kloužou ke straně.

Z chodby vidí téměř celý obývací pokoj. Po nezvaném hostu nikde ani stopy. Jako by tam vůbec nebyl.

Vyjde z koupelny, nohy se pod ní podlamují. Se zjitřenými smysly se plíží k obývacímu pokoji.

V dálce se rozštěká pes.

Žena obezřetně kráčí dál. Po zatažených závěsech, sedačce, stolku a kelímku se zmrzlinou se míhají záblesky z obrazy.

Nejrozumnější bude zajít do ložnice pro telefon, znovu se zamknout v koupelně a zavolat policii.

Nalevo se leskne prosklená vitrína se sbírkou drážďanského porcelánu, Björnovou rodinnou památkou. Srdce se jí znovu rozbíjí. Za chvíli bude na druhém konci chodby a konečně dohlédne až do haly.

Udělá krok do obývacího pokoje a rozhlédne se kolem dokola. Jídlna je prázdná. Náhle si všimne, že muž stojí pouhý krůček od ní. Hubená postava číhá v chodbě u zdi.

Nůž je tak rychlý, že Zuzana nestačí zareagovat. Ostrží se jí vnoří přímo do prsou.

Čepel projede měkkým masem hluboko do hrudi.

Srdce jí tluč jako nikdy předtím. Čas se zastaví a ona má stále pocit, že se jí to jen zdá.

Agresor vytrhne nůž, v těle zůstane palčivá rána. Zuzana si přitiskne ruku na prsa, mezi prsty proudí teplá krev. Stěrka jí vypadne z dlaně. Zapotácí se, hlava jí ztěžkne a klesne. Na útočnickově lesklé žluté pláštěnce se trpytí rudé stříkance. Před očima se jí míhají světelné kruhy, chce něco říct, chce povědět, že to musí být nějaké nedorozumění, ale nevypraví ze sebe ani hlásku.

Obrátí se a plouží se ke kuchyni. V zádech cítí nůž. Bodá a bodá.

Žena se zakymácí, tápe po nějaké opoře, nechtěně zavadí o vitrínu s porcelánovými figurkami, které se s řinkotem překotí.

Tep má nepravidelný, kimono je skrznastrž prosáklé krví. V hrudi cítí nesnesitelnou bolest.

Zorný úhel se smrští na úzký černý tunel.

V uších jí duní. Uvědomí si, že vrah na ni něco křičí, význam jeho slov však už nevnímá.

Neznámý ji popadne za vlasy, Zuzana zvrátí hlavu. Šátrá po křesle, už nemůže dál.

Nohy jí vypovědí službu a ona se skácí na zem.

Poraněná plíce nesnesitelně pálí. Žena slabě zachroptí.

Hlava se sveze ke straně. V prachu pod pohovkou se povaluje zakutálené zrníčko popcornu.

Stále ještě slyší podivný křik a cítí nová a nová bodnutí do břicha a do prsou.

Pokusí se kopat nohama, umíní si, že se musí nějak dostat zpátky do koupelny. Leží v tratolišti krve, síly ji pomalu opouštějí.

Ještě se pokusí převalit na bok, ale vrah ji chytne za bradu a zabodne jí ostří do obličeje. Bolest už ani nevnímá, v mozku se jí stále dokola honí myšlenka, že je to jen zlý sen. Šok a pocit neskutečnosti se mísí s přesným a jasným vědomím, že jí někdo řeže do tváře.

Čepel se opakovaně hrouží do krku, prsou i obličeje. Rty a tváře jí zaplaví horkost a strašlivá bolest.

Zuzana si uvědomí, že to je její konec. Ochromí ji propastná ledová hrůza a ona se přestane bránit.

Psychiatr Erik Maria Bark se rozvaluje ve světlešedém koženém křesle ve své prostorné domácí pracovně, vybavené vestavěnou knihovnou a mořenou dubovou podlahou. Tmavá cihlová vila stojí ve staré části čtvrti Enskede jižně od centra Stockholmu.

Je poledne, ovšem Erik má za sebou noční službu a potřebuje se pár hodin prospat.

Zavře oči a vzpomene si na Benjamínovo dětství: syn se zajímal, jak se maminka s tatínkem seznámili. Erik se posadil k malému na pelest a začal mu povídat o bůžku lásky Kupidovi, boubelatém chlapečkovi, který s sebou neustále nosí luk a šípy a bydlí na nebi mezi obláčky.

„Jednoho letního večera nakoukl Kupid do Švédska a tehdy mě uviděl,“ vysvětloval Erik synkovi. „Já jsem byl právě na univerzitním večírku, prodíral jsem se mezi hloučky lidí na zastřešené terase a vtom se Kupid posadil na okraj obláčku a vystřelil jeden ze svých šípů.“

Obcházel jsem známé, s každým jsem něco prohodil, uzo-
bával slané buráky a pak jsem si vyměnil pár slov s rektorem.

Kupidův šíp mě zasáhl přímo do srdce právě ve chvíli, kdy se můj pohled střetl s očima rusovlasé dívky, která držela v ruce sklenku šampaňského.“

Po téměř dvacetiletém manželství se Erik se Simonou dohodli, že bude nejlepší, když se rozvedou — tedy myslela si to především Simona.

Erik se nakloní, aby zhasl čtecí lampičku, a náhle spatří v úzkém zrcátku u knihovny svůj unavený obličej. Vrásky na čele a rhyhy ve tvářích jsou hluboké jako nikdy předtím. Tmavohnědé vlasy mu značně prošedivěly. Potřeboval by se oholit. Do očí mu spadne několik pramenů. Trhne hlavou, aby je odhodil.

Když mu Simona pověděla, že se seznámila s Johnem, Erikovi bylo okamžitě jasné, že je mezi nimi konec. Benjamín

novinku přijal s naprostým klidem, dokonce žertem říkával, že mít dva tatínky bude super.

Dnes je Benjamínovi osmnáct let a bydlí se Simonou, jejím druhým manželem, nevlastními sourozenci a psy ve velké vile ve Stocksundu.

Na Erikově starém kuřáckém stolku leží poslední číslo časopisu *American Journal of Psychiatry* a Ovidiovy *Proměny*, založené blistrem.

Za vitrážovým oknem šumí déšť a oživuje sytou zeleň ovocného sadu.

Erik vytáhne z knížky blistr, vymáčkne si do dlaně tabletku na spaní a několikrát se pokusí spočítat, jak dlouho potrvá, než se účinná látka dostane do krve. Pak to vzdá. Pro jistotu tabletku rozlomí, odfoukne hořký prášek a půlku spolkne.

Po skle crčí déšť, z reproduktorů se line tlumená skladba Johna Coltranea *Dear Old Stockholm*.

Tableta se rozpouští v krvi, svaly zaplaví chemické teplo. Erik zavře oči a vychutnává si hudbu.

Erik Maria Bark je psychiatr a terapeut, který se specializuje na psychotraumatologii a medicínu katastrof. Pět let pracoval v Ugandě pro Červený kříž.

Čtyři roky byl vedoucím průlomového projektu regresní skupinové hypnoterapie na Karolínském institutu, je členem *European Society of Hypnosis* a v oblasti klinické hypnózy patří mezi nejvýznamnější světové autority.

V současnosti je Erik členem malé výzkumné skupiny zaměřené na pacienty, kteří trpí akutním traumatem nebo post-traumatickou stresovou poruchou. Pravidelně spolupracuje s policií a státním zastupitelstvím při náročných výsleších obětí zločinů.

Nezřídka využívá hypnózy k tomu, aby se svědek dokázal uvolnit a zpracovat vzpomínky na prožité krizové situace.

Za tři hodiny musí být zpátky v Karolínském institutu. Snad si aspoň trochu odpočine.

Ale má smůlu.

Tvrdě usne a zdá se mu, že nese jakéhosi starého vousatého staříka těsným domem. Skrze zavřené dveře na něj volá Simona.

Náhle se mu rozvibruje telefon. Erik sebou trhne a rukou tápe po kuřáckém stolku. Srdce mu neklidně buší, jak tomu bývá vždycky, když člověka něco prudce vytrhne z hlubokého spánku.

„Simono,“ řekne chraplavě.

„Ahoj, jasně, tady Simona... no, nevím, ale s těma francouzskými cigárama bys asi měl přestat,“ zažertuje svým úsečným způsobem Nelly. „Promiň, že ti to říkám, ale začínáš mít hlas skoro jako pořádné mužskej.“

„Skoro,“ zachechtá se Erik a cítí, jak se mu mozkem rozlévá tíha po prášku na spaní.

Nelly propukne v jasný, zvonivý smích.

Lékařka a psychologka Nelly Brandtová je rovněž členka specializované skupiny na Karolínském institutu a Erikova nejbližší kolegyně. Je neuvěřitelně schopná, pracovitá a lehce vulgárním způsobem nesmírně vtipná a zábavná.

„Je tu policie a jsou celí nažhavení,“ vysvětluje Nelly a Erik poprvé zaznamená její nervozitu.

Promne si oči, aby trochu zaostřil pohled, a snaží se vnímat Nellyino vyprávění: policisté k nim právě přivezli pacienta, který prožil akutní šok.

Erik zamžourá oknem na ulici. Na sklo bubnuje déšť.

„Uděláme somatické vyšetření a klasické odběry,“ řekne Nelly. „Krev a moč... jaterní testy, funkce ledvin a štítné žlázy...“

„Prima.“

„Eriku, ta komisařka se ptala speciálně po tobě... je to moje chyba, náhodou mi uklouzlo, že jsi jednička.“

„Na mě lichotky neplatí,“ řekne Erik, mátožně vstane a přejede si dlaní po obličejí. Rukou se opírá o nábytek a vleče se k psacímu stolu.

„V posteli přece nejsi,“ pronese povzbudivě Nelly.

„To sice ne, ale...“

„Tak já těm policajtům řeknu, že vyrazíš.“

Pod psacím stolem leží černé ponožky, šlapky jsou pokryté prachem, vedle nich se povaluje úzká účtenka od taxíku a nabíječka. Erik se shýbne pro ponožky, ale podlaha se pod ním vzedme jako vlna. Na poslední chvíli před sebe napřáhne ruku, jinak by sebou praštil jako pytel brambor.

Předměty na stole se slévají, pak se zase rozpojují a zdvojují. Stříbrné propisky ve stojánku metají ostré blesky.

Erik sáhne po poloprázdné skleničce, napije se vody a umíní si, že se musí vzchopit.

Karolínská fakultní nemocnice s patnácti tisíci zaměstnanci patří k největším zdravotnickým zařízením v Evropě. Oddělení klinické psychiatrie leží vzhledem k ostatním budovám poněkud stranou. Z ptačí perspektivy připomíná vikinskou loď ze skalních kreseb, ale když k ní člověk přichází parkem, od ostatních částí se nijak neliší. Nikotinově žlutá fasáda je stále vlhká deštěm, z okapů přetéká narezlá voda, z kovového stojanu vykukuje přední kolo zamčeného bicyklu.

Erik zabočí na parkoviště, pod pneumatikami mu lehce zaskřípe štěrk.

Nelly už ho čeká před budovou, v ruce drží dva kelímky s kávou. Erik pobaveně zvedne koutky, když si všimne jejího spokojeného úsměvu a záměrně sklopených očí.

Nelly má poměrně vysokou, štíhlou postavu, vždy dokonale upravené promelírované vlasy, obličej vkusně nalíčený.

Erik se s kolegyní a jejím manželem schází i soukromě. Nelly by vlastně vůbec pracovat nemusela, její muž je majoritním vlastníkem firmy Detamatrix Nordic.

Když Nelly postřehne, že Erikovo BMW míří na parkoviště, vyrazí mu v ústrety, foukne do kelímku, opatrně usrkne, pak nápoj postaví na střechu vozu a otevře zadní dveře.

„Nevím, o co se jedná, ale zdá se, že to s tou komisařkou pořádně zamávalo,“ vysvětluje kolegovi a podá mu druhý kelímek.

„Díky.“

„Vysvětlila jsem jí, že pro nás je vždycky na prvním místě pacient,“ pokračuje Nelly, sáhne po kelímku, sedne si na sedadlo a zavře za sebou dveře. „Do prdele práce. Proboha, omlouvám se... Máš ubrousek? Pobryndala jsem ti sedadlo kafem...“

„To nic.“

„Máš na mě vztek, co?“

V autě zavoní káva. Erik na chvilku zavře oči.

„Nelly, můžeš mi v kostce říct, o co kráčí?“

„Nějak jsme si nesedly s tou pitomou... s tou policajtkou.“

„Je tu něco, co bych měl předem vědět?“ zeptá se Erik a otevře dveře.

„Navrhla jsem jí, že může počkat u tebe v kanceláři a prohrabat ti šuplíky.“

„Díky za kafe... za obě,“ odtuší Erik a oba vystoupí z vozu.

Erik zamkne, zastrčí klíčky do kapsy, prohrábne si rukou vlasy a zamíří k budově.

„S těmi šuplíky to byl samozřejmě vtip!“ volá za ním Nelly. Erik kráčí po schodech, pak zabočí doprava, vytáhne vstupní kartu, vytuká kód a pokračuje nahoru do další chodby, kde má kancelář. Stále je rozespalý a v duchu si umíní, že musí prášky co nejvíc omezit. Příliš ho utlumují, skoro mu připadá, jako by se topil. Chemicky vyvolané sny na něj začínají působit klaustrofobicky. Včera měl děsivou noční můru — sen o dvou psech, kteří srostli v jednu bytost — a před týdnem usnul přímo tady na klinice a ve spánku ho pronásledovaly lechtivé fantazie o Nelly. Už si je nedokáže přesně vybavit, ví jen tolik, že před ním klečela a dávala mu do ruky jakousi skleněnou kuličku.

Když uvidí na své židli komisařku s nohama opřenýma o koš na papír, podobné myšlenky se mu rázem vykouří z hlavy. Žena si jednou rukou objímá velké těhotenské břicho, v druhé drží plechovku od koly. Čelo má nakrčené, brada jí klesla na prsa, dýchá pootevřenými ústy.

Na jeho psacím stole leží komisařčin služební průkaz. Posunkem na něj ukáže a představí se.

„Margot Silvermanová... státní kriminálka.“

„Erik Maria Bark,“ vyhrkne Erik a potřese si s ní rukou.

„Děkuju, že jste přijel tak brzy,“ řekne žena a olízne si rty.

„Máme tu naprosto otřeseného svědka brutální vraždy... A všichni tvrdí, že byste měl asistovat u jeho výslechu. Už čtyřikrát jsme se z něj marně pokoušeli něco dostat...“

„Jen bych rád podotkl, že náš speciální tým má pět členů a já osobně u výslechů pachatelů ani podezřelých přítomen nebývám.“

V ženiných světlých očích se mihne odraz stropního světla. Z tlustého copu vylézají neposlušné kudrny.

„Jistě, ale Björn Kern není podezřelý. Pracuje v Londýně a v době vraždy seděl v letadle,“ odvětlí komisařka a zmáčkne plechovku. Tenký kov pronikavě zapraská.

„Já vím,“ řekne Erik.

„Vzal si taxík z letiště, přijel domů a uviděl manželčinu mrtvolu,“ pokračuje komisařka. „Zatím přesně nevíme, co dělal, ale rozhodně nezháňel. Vláčel tělo po celé vile... Netušíme, kde jeho žena původně ležela, našli jsme ji v ložnici, v ustlané posteli... manžel všude uklidil a setřel krev... říká, že si na nic nepamatuje, ale nábytek je přestavěný, zakrvácený kobereček se točí v pračce... Björna Kerna objevil soused asi kilometr od domu, málem ho přejel... šel pěšky po silnici, na sobě měl zakrvácený oblek a byl bosý.“

„Samozřejmě za ním zajdu,“ prohlásí Erik. „Ale rovnou vám říkám, že páčit z člověka v tomto stavu nějaké informace nemá smysl.“

„Musí mluvit,“ prohlásí zarputile komisařka a klepe zmačkanou plechovkou do stolu.

„Chápu vaše zklamání, ale pokud na pacienta budete vyvíjet nátlak, může se u něj rozvinout závažná psychóza... Dejte mu čas, pak bude určitě svědčit.“

„Vždyt jste s policií spolupracoval už dřív, nebo ne?“

„Mockrát.“

„Jenže teď... jde o druhou vraždu v pořadí,“ nedá se odbyt Margot.

„V pořadí?“ zopakuje nechápavě Erik.

Margot zšedne obličej, v ostrém světle se jí prohloubí vějířky kolem očí.

„Jde o sériového vraha.“

„Aha, rozumím, ale pacient musí...“

„Vrah se právě nachází v aktivní fázi a sám od sebe nepřestane,“ přeruší ho komisařka. „A z mého hlediska je Björn Kern hotová pohroma: před příchodem policie naprosto změnil místo činu... a teď ani není schopen popsat, co viděl, když dorazil domů.“

Žena spustí nohy na podlahu, zamumlá, že je čas pustit se do práce, pak si opře záda a funivě oddychuje.

„Když na něj budeme naléhat, může se uzavřít navždycky,“ řekne Erik, otevře skříň z březového dřeva a vytáhne kameru v pouzdře z umělé kůže.

Žena vstane, odloží zmačkanou plechovku na stůl, vezme si odznak a služební průkaz a těžkými kroky se šine ke dveřím.

„Chápu, že je to pro něj hrozně těžké, prožil si hotové peklo, ale teď se musí se sebrat a...“

„Jistě, ale víte... není to jen těžké... V téhle chvíli musíme počítat i s tím, že ho nic na světě nedokáže přimět, aby si tu hrůzu znovu vybavil,“ odpoví Erik. „Podle vašeho popisu to vypadá na akutní posttraumatickou stresovou poruchu a...“

„To jsou jen slova,“ skočí mu do řeči policistka a tváře jí zrudnou rozčilením.

„Psychické trauma může vyústit v naprostou blokaci všech...“

„Proč? Tomu nevěřím,“ protestuje Margot.

„Možná víte, že k prostorovému a časovému zpracování paměti dochází v hipokampu... a z něj informace putuje do prefrontálního kortexu,“ vykládá trpělivě Erik a ukáže si na čelo. „Ale když dojde k psychickému otrěsu, šoku... když amygdala identifikuje nějakou hrozbu, aktivuje autonomní nervový systém, takzvanou osu HPA...“

„Jasně, kruci, je mi to jasný... V mozku se děje spousta věcí.“

„Důležité je, že pokud je člověk takhle vystresovaný, mozek nedokáže ukládat informace do paměti jako obvykle... když je zcela vyvedený z míry, vzpomínky zamrznou každá zvlášť jako kousky ledu... a pacient si je nedokáže vybavit.“

„Jo, chápu. Chcete tím říct, že Björn dělá, co může,“ souhlasí Margot a položí si ruku na břicho. „Jenže možná viděl

něco, co by nám mohlo pomoci dopadnout vraha. Musíte ho nějak uklidnit a přimět k hovoru.“

„Udělám, co bude v mých silách, ale nedokážu předem odhadnout, jak dlouho to potrvá. Pracoval jsem s traumatizovanými oběťmi války v Ugandě... s lidmi, kterým se život rozpadl na kusy. Pacient musí získat pocit bezpečí, potřebuje spánek, psychoterapii, léčbu, medikaci...“

„A co hypnóza?“

„Ovšem, jen si od ní nesmíte slibovat zázraky... ale někdy lehká hypnóza pomůže pacientovi utřídit vzpomínky a on je pak schopen se k nim vrátit.“

„V téhle situaci bych klidně dovolila, aby ho do hlavy kopl kůň, jen kdyby to přineslo kýžený efekt.“

„Hm, takové metody na oddělení nevedeme,“ odtuší suše Erik.

„Omlouvám se, v afektu bývám trochu netrpělivá,“ krotí se naoko Margot. „Ale potřebuju najít nějakou paralelu s první vraždou, musím objevit nějaký vzorec, abych mohla vytvořit profil pachatele, a v téhle chvíli nemám vůbec nic.“

Dvojice dojde k pokoji. Před dveřmi hlídají dva uniformovaní policisté.

„Vím, jak je to pro vás důležité,“ řekne Erik. „Ale uvědomte si, že před chvílí našel zohavenou mrtvolu vlastní manželky.“

Erik vejde za Margot do malé místnosti vybavené dvěma křesly, pohovkou, nízkým bílým stolem, automatem na vodu s plastovými kelímky a odpadkovým košem.

Na zemi pod okenním parapetem leží rozbitý květináč, po vinylové podlaze je rozšlapaná hlína.

Vzduch je prosycený potem a nervozitou. Pacient stojí zády k nim na druhém konci místnosti, jako by od nich chtěl být co nejdál.

Když Erik s Margot vstoupí do pokoje, Björn se odpotácí k pohovce. Má bledý, uštváný obličej, utrápené oči, bělmo s popraskanými žilkami. Přes kalhoty mu visí bleděmodrá košile, v podpaždí má propocené skvrny.

„Dobrý den, Björne,“ pozdraví Margot. „Tohle je Erik, lékař.“

Muž na Erika neklidně pohlédne a znovu se uchýlí do kouta.

„Zdravím vás,“ řekne Erik.

„Já nejsem nemocný.“

„To ne, ale po tom, co jste zažil, máte na lékařskou péči plné právo,“ odpoví věčně Erik.

„Nemáte tušení, co jsem zažil,“ hlesne muž a pak si něco tichounce šeptá.

„Vím jen tolik, že jste nedostal nic na uklidnění,“ konstatuje zcela klidně Erik. „A rád bych vám tu možnost nabídl...“

„K čemu by mi to hergot bylo, kdybych do sebe nacpal hromadu prášků?“ přeruší ho Björn. „Myslíte, že by mi pomohly? Že by se pak všechno spravilo?“

„To ne, ale...“

„Budu se pak moci setkat se Zuzanou?“ vyjekne muž. „To asi sotva, co?“

„To, co se stalo, nelze vrátit zpět,“ přisvědčí vážně Erik. „Ale je možné změnit váš přístup k prožitým událostem, bez ohledu na to, co...“

„Já vám vůbec nerozumím.“

„Jen se snažím najít způsob, jak vám vysvětlit, že veškeré vaše pocity jsou součástí jistého psychického procesu a já vám jeho průběh můžu ulehčit.“

Björn mu rychle pohlédne do očí a znovu odšmajdá ke zdi.

Margot položí na stolek diktafon, zapne ho, oddrmolí datum, hodinu a jména přítomných osob.

„Toto je pátý rozhovor s Björnem Kernem,“ dokončí prezentaci a poté se obrátí k ovdovělému muži, žmolajícimu opěradlo pohovky. „Björne, mohl byste nám vlastními slovy povědět...“

„Co vám mám povídat?“ vychrlí Björn. „A o čem?“

„O tom, co se stalo, když jste se vrátil domů,“ odpoví Margot.

„A proč?“ zašeptá zoufalý muž.

„Protože potřebuju vědět, co se stalo a co všechno jste viděl,“ vyloží mu stručně komisařka.

„A co jako? Prostě jsem přišel domů, to se snad smí, ne?“

Muž si zacpe uši a zalapá po dechu. Erik si všimne, že má klouby obou rukou odřené až do krve.

„Co jste viděl?“ trvá na svém Margot.

„Proč se mě na to ptáte? Nechápu, co po mně pořád chcete. Jděte už někam...“

Björn zakrouť hlavou a prudce si promne rty a obličej.

„Rád bych vám zdůraznil, že tady, v tomhle pokoji, jste naprosto v bezpečí,“ pokračuje Erik. „Vy přirozeně nevěříte, že byste se v takové situaci dokázal uvolnit, připadá vám to zhola nemožné, ale jde to.“

Muž přejede nehtem po tapetě a vyryje do ní tenkou rýhu.

„Já to vidím takhle,“ řekne, aniž na ně pohlédne. „Myslím... že to musím všechno zopakovat, ale tentokrát správně... Musím jet domů, znovu projít dveřmi a pak to bude v pořádku.“

„Co myslíte tím *v pořádku*?“ vyzvídá Erik a snaží se zachytit Björnův pohled.

„Zní to divně, ale co když mám pravdu? To přece nemůžete vědět,“ pronese muž a snaží se je zoufalým gestem umlčet. „Překročím práh a zavolám na Zuzanu... Ví, že jsem jí přivezl dárek, jako ostatně vždycky, balíček z duty free... zuju si boty a půjdu dál...“

Björn vypadá naprosto zničeně.

„Na podlaze je hlína,“ zašeptá.

„Jaká hlína?“ zpozorní Margot.

„Drž hubu!“ zařve Björn a pak se mu zlomí hlas.

Přejde po zablácené podlaze k oknu, popadne druhý květináč a mrští s ním o zeď. Ozve se rána, plastová nádoba praskne, za pohovku se sype zemina.

„Do prdele,“ odfukuje Björn.

Oběma rukama se opře o stěnu, hlava mu klesne na prsa, z úst mu vytéká pramínek slin.

„Björne?“

„Ksaku, takhle to dál nejde,“ naříká plačtivě pacient.

„Björne,“ promlouvá pomalu Erik. „Margot je tady proto, aby zjistila, co se stalo. Je to její práce. A moje práce je poskytnout vám veškerou dostupnou lékařskou pomoc. Jsem tady kvůli vám... jsem zvyklý na lidi, kteří jsou na tom zle, kteří utrpěli těžkou ztrátu a prožili strašlivé věci... věci, které žádný člověk nikdy neměl prožít, ale které jsou přesto, bohužel, pro některé z nás nedílnou součástí života.“

Björn neodpoví, jen pomalu vzlyká. V potměšlých lesklých očích jsou patrné rudé žilky.

„To hodláte celou dobu stát?“ ptá se konejšivě Erik. „Nechcete se radši posadit na gauč?“

„Na tom nesejde.“

„Jak myslíte, mně to nevádí.“

„Fajn,“ šeptne Björn a obrátí se k němu.

„Už jsem se vás ptal a vy jste mi odpověděl, ale mou povinností je nabídnout vám profesionální podporu... můžu vám předepsat něco na uklidnění. Hrůzu, které jste byl svědkem, to nevymaže, ale utlumí to vaši vnitřní paniku.“

„Vážně mi můžete pomoci?“ hlesne po chvíli muž.

„Můžu vám pomoci během prvních kroků... abyste byl schopen překlenout nejtěžší období,“ vysvětluje klidně Erik.

„Když jen pomyslím na práh našeho domu, rozklepu se... protože musím překročit jiný, cizí práh.“

„Chápu vaše pocity.“

Björn sotva znatelně cukne rty, jako by ho bolely.

„Chcete, abych se posadil?“ pohlédne nejistě na Erika.

„Když to pro vás bude pohodlnější,“ přisvědčí Erik.

Björn se poprvé posadí. Erik ucítí Margotin pohled, ale neopětuje ho.

„A jak to vypadá, když překračujete práh?“

„Nechci na to myslet.“

„Ale vzpomínáte si na něj, že ano?“

„Dokázal byste mě zbavit... té paniky?“ zašeptá muž Erikovi.

„Záleží na vás,“ odpoví lékař. „Ale rád tu s vámi a s Margot posedím a promluvíme si... nebo si pohovoříme o samotě... případně vyzkoušíme hypnózu, mohla by vám usnadnit první, nejobtížnější fázi.“

„Hypnózu?“

„Někteří lidé tvrdí, že hypnóza opravdu funguje,“ odvětlí jednoduše Erik.

„To snad ne,“ ušklíbne se Björn.

„Hypnóza není nic jiného než kombinace uvolnění a koncentrace.“

Björn se sotva znatelně pousměje s rukou na ústech, vstane z pohovky, kráčí podél stěny, znovu se zastaví v rohu a obrátí se k Erikovi.

„Možná by mi ty léky, o kterých jste mluvil, opravdu ulevily...“

„Ano,“ přitaká Erik. „Můžu vám dát diazepam — znáte ho? Ucítíte teplo a únavu a budete mnohem klidnější.“

„Tak dobře.“

Björn několikrát uhodí dlaní do zdi a zamíří k automatu na vodu.

„Poprosím sestřičku, aby vám přinesla tabletu,“ řekne Erik.

Když opouští nemocniční pokoj, ví skoro jistě, že se ho Björn Kern brzy začne vyptávat na hypnózu.

Dům na Lill-Jansově náměstí číslo 4 se od okolní zástavby liší temnou novogotickou fasádou, zdobenou bordurami, arkýři, pilastry a klenbami.

Ve spodním patře jsou zatažené závěsy, jinak by bylo oknem vidět přímo do bytu.

Erik pohlédne na papírek s adresou, krátce zaváhá a pak projde vysokým vchodem. Je to jeho malé tajemství.

Kráčí ke dveřím, žaludek se mu lehce svírá. Na chodbu pronikají tóny klavíru. Pohlédne na hodinky, uvědomí si, že má stále ještě dost času. Zůstane stát u dveří a čeká.

Na jaře našel ve schránce nabídku výuky hry na klavír a s poněkud přehnaným nadšením zaplatil intenzivní kurz svému synu Benjamínovi jako dárek k osmnáctinám, které měl oslavit v létě.

Naučit se hrát na hudební nástroj, na to není nikdy pozdě, říkal si v duchu. On sám vždycky snil o klavíru, o tom, jak o samotě vysedává a hraje melancholická Chopinova nokturna.

Ale den před synovými narozeninami ho Nelly upozornila, že člověk nemusí být psycholog, aby pochopil, že na Benjamína přenáší své vlastní nesplněné sny.

Erik tedy Benjamínovi na poslední chvíli zaplatil autoškolu. Syn byl šťastný jako blecha a Simona prohlásila, že to je opravdu štědrý dar.

Erik by přísahal, že klavírní výuku zrušil, ale včera mu přišel e-mail s připomínkou, aby nezapomněl na první hodinu.

Bylo mu trapně, ale přesto neodolal a rozhodl se, že na první lekci půjde sám, že si tu příležitost nenechá ujít.

Hlavou se mu honí všemožné myšlenky: co kdyby poslal textovku s tím, že hodiny už dávno odřekl? Přesto se vrátí ke dveřím, natáhne prst a stiskne zvonek.

Klavír hraje dál, po podlaze se rozběhnou lehké krůčky.

Otevře malá, teprve sedmiletá holčička se světlýma očima a rozčuchanými vlásy. Na sobě má puntíkaté domácí šatičky a v náručí plyšového ježka.

„Maminka tu má žákyni,“ vyloží mu vysokým hláskem.

Bytem se rozléhá krásná hudba.

„Měl jsem přijít na sedmou,“ vysvětluje Erik. „Přihlásil jsem se na hodiny klavíru.“

„Maminka říká, že s hraním musí člověk začít hodně brzo,“ prohlásí dívka.

„To jistě, pokud chce v hudbě vyniknout,“ souhlasí Erik, „ale já budu rád, když se naučím brnkat tak, že to nikomu neutrhne uši.“

Děvčátko se nepatrně ušklíbne.

„Nechcete si odložit?“ zeptá se dospěle.

„A uneseš to?“ opáčí Erik a přehodí jí svou těžkou bundu přes útlá ramínka. Dítě ihned zamíří k šatně v předsíni.

Chodbou se blíží asi pětatřicetiletá žena. Je zcela ponořená do vlastních myšlenek, možná vnímá jen tóny klavíru.

Má černé, nakrátko ostříhané vlasy, oči skryté za velkými tmavými brýlemi. Lehce růžové rty, obličej zcela nenalíčený, přesto vypadá jako filmová hvězda.

Erik si uvědomí, že to je učitelka hudby Jackie Federerová.

Na sobě má černé pletené tričko s velkými oky, koženou sukni a nízké baleríny.

„Vy jste Benjamín?“ zeptá se černovláska.

„Jmenuju se Erik Maria Bark, vlastně jsem klavírní kurz koupil pro svého syna Benjamína... Byl to dárek k narozeninám, ale vůbec jsem mu o tom neřekl... Namísto toho jsem přišel sám, protože hrát se chci naučit především já.“

„Vy se chcete naučit hrát na klavír?“

„Asi jsem na to moc starý,“ řekne spěšně Erik.

„Pojďte dál, ještě mi neskončila předchozí hodina,“ řekne žena.

Erik ji následuje chodbou a všimne si, že Jackie se špičkami prstů lehce dotýká stěn.

„Benjamín samozřejmě dostal jiný dárek,“ vysvětlí Erik jejím zádům.

Jackie otevře dveře, hudba je hlasitější.

„Posadte se,“ vyzve Erika a sama se uvelebí na okraj pohovky.

Místnost osvětluje vysoké okno, situované do vnitrobloku plného zeleně.

U černého klavíru sedí asi šestnáctiletá dívka se vzpřímenými zády. Hraje velice pokročilý kus, pohupuje tělem, obrací noty, prsty běhají po klávesách, nohy měkce sešlapují pedály.

„Udržuj rytmus, prosím,“ řekne Jackie se zdviženou bradou.

Dívka zrudne, ale pokračuje. Erikovi připadá, že hraje na-prosto úžasně, ale Jackie se tváří nespokojeně.

Napadne ho, jestli Jackie Federerová není nějaká bývalá hvězda, diva, koncertní pianistka, kterou všichni znají, a proto nosí černé brýle i doma.

Skladba končí, vzduchem stále vibruje poslední úhoz, pak dívka pustí pravý pedál a zvuk pomalu odezní.

„Prima, dnes už to znělo mnohem líp,“ pochválí ji Jackie.

V pokoji zavládne ticho. Po světlé dřevěné podlaze se mihají nazelenalé stíny velkého stromu.

„Tak vy byste se chtěl naučit hrát na klavír,“ řekne Jackie a vstane.

„Odkakživa jsem o tom snil, ale nikdy z toho nic nebylo... Přirozeně nemám ani špetku talentu,“ řekne rychle Erik. „Prostě hudební hluch.“

„Tím jste mě moc nepotěšil,“ řekne Jackie tlumeným hlasem.

„Já vím.“

„Ale můžeme to zkusit,“ dodá žena a opře se rukou o zeď.

„Mami, udělala jsem vodu se štávou,“ ozve se dívčí hlásek. Do místnosti vstoupí holčička s podnosem v ruce.

„Zeptej se hosta, jestli má žízeň.“

„Máte žízeň?“

„Moc děkuju, jsi hrozně hodná,“ řekne Erik, vezme si sklenici a napije se. „Ty taky hraješ na klavír?“

„Hraju mnohem líp než maminka v mém věku,“ odpoví automaticky děvčátko. Zřejmě tuhle větu neříká poprvé.

Jackie se usměje, neobratně dcerku pohladí po rozčepýřené hlavě, ruka jí sjede až na zátylek. Pak se znovu otočí k Erikovi.

„Takže vy jste si předplatil dvacet hodin.“

„Mám sklony k přehánění,“ připustí Erik.

„A co od toho očekáváte?“

„No, opravdu sním o tom, že bych byl schopen zahrát nějakou sonátu nebo Chopinovo nokturno,“ vysouká ze sebe Erik a na tváři mu naskočí ruměnec. „Ale je mi jasné, že budu muset začít od *Pec nám spadla*.“

„Klidně můžeme zkusit Chopina, ale raději možná nějakou etudu.“

„Kdyby se našla nějaká kratičká...“

„Madeleine, podej mi prosím noty... Chopina, první etudu opus 25.“

Dívinka hledá na policičce hned vedle matky, pak vytáhne desky a vyndá z nich svazek not. Vloží jej matce do ruky a Erik si až v té chvíli uvědomí, že jeho učitelka je slepá.

Erik se posadí k černě lakovanému křídlu, na němž se leskne zlatě vyvedená značka *C Bechstein, Berlin*, a nedokáže se ubránit úsměvu.

„Musíte si snížit stoličku,“ podotkne holčička.

Erik vstane a několikrát sedátkem prudce otočí.

„Začneme pravou rukou, zaměříme se hlavně na ni a levačkou jen lehce naznačíme některé tóny.“

Erik zírá na její bledý obličej, rovný nos a pootevřené rty.

„Nedívejte se na mě, ale na noty a na klaviaturu,“ napomeno ho učitelka, natáhne ruku přes Erikovo rameno a lehce položí malíček na černou klávesu. Ozve se vysoký tón.

„Snížené E se nazývá Es... začneme prvním taktem, který se skládá ze šesti tónů, ze šesti šestnáctin,“ dodá a zahraje jeden po druhém.

„Dobře,“ zamumlá Erik.

„Čím jsem začala?“

Muž zmáčkne klávesu, ale výsledkem je nepříjemný, tvrdý zvuk.

„Zkuste to malíčkem.“

„Jak víte, že jsem...“

„Protože je to naprosto přirozené... tak už hrajte.“

Erik se proboují první hodinou, soustředí se na rady své učitelky, zdůrazňuje první úhoz, ale když Jackie zabrnká levačkou několik dalších tónů, brzy ztratí orientaci. Učitelka se několikrát dotkne jeho ruky a opakuje, aby uvolnil prsty.

„Tak dost, už toho necháme, pro dnešek to stačilo,“ řekne neutrálně Jackie. „Odvedl jste slušný kus práce.“

Pak Erikovi uloží, co má doma nacvičit do příští hodiny, a společně s dcerkou ho vyprovodí na chodbu. Cestou minou zavřené dveře, opatřené velkou čtvrtkou s kostřbatým dětským nápisem *Vstup zakázán*.

„To je tvůj pokoj?“ zeptá se Erik.

„Kromě maminky do něj nikdo nesmí,“ vyloží mu holčička.
„Když jsem byl malý, taky jsem nechtěl, aby mi někdo chodil do pokoje.“

„Vážně?“

„Nakreslil jsem na papír velikou lebku a pověsil ji na dveře, ale myslím, že tam maminka stejně tu a tam zaskočila, třeba když mi šla převléknout postel.“

Erik vyjde do chladného večerního vzduchu. Má pocit, že se během výuky ani nestačil nadechnout. Narovná si bolavá záda a stále se nedokáže zbavit podivných rozpaků.

Doma se dlouho sprchuje v teplé vodě a pak zavolá své učitelce.

„Ano, Jackie.“

„Dobrý večer, tady Erik Maria Bark. Váš nový žák, jestli si pamatujete...“

„Zdravím,“ řekne překvapeně žena.

„Volám vám proto, abych... abych se vám omluvil. Ztratila jste se mnou celý večer a... Chápu, že jsem beznadějný případ, že jsem začal příliš pozdě...“

„Vedl jste si dobře, dělal jste přesně to, co jsem vám řekla,“ chlácholí ho Jackie. „Cvičte, co jsem vám uložila, a brzy na shledanou.“

Erik neví, co na to říct.

„Dobrou noc,“ vyhrkne nakonec a ukončí hovor.

Před spaním si pustí Chopinův opus číslo 25, aby si uvědomil, oč vlastně usiluje. Když se ozvou zvonivé tóny klavíristy Maurizia Polliniho, Erik se rozchechtá nad svou troufalostí.

II

•••••

Slunce stojí vysoko na obloze, lehký větřík si pohrává s modrobílou zábranou, po asfaltu se třepotá stín pásky prosvícené ostrými paprsky.

Dva službukonající policisté se protáhnou kolem černého auta Lincoln Towncar. Vůz se pomalu vleče po Stenhammarské silnici, zelené vrcholky stromů odrážející se v laku na kapotě vypadají jako noční les.

Margot Silvermanová sjede ke krajnici, hladce zastaví za hlídkovým vozem a chvíli posedí s rukou na brzdě.

Vzpomene si, jak se ze všech sil snažili Zuzanu Kernovou identifikovat dřív, než vyprší její čas, a přestože jim po hodině bylo jasné, že už je pozdě, stejně pátrání nevzdali.

Margot s Adamem seděli u unavených IT expertů, dozvěděli se však totéž co předtím — žádné podrobnosti o odeslaném filmu není možné zjistit.

Těsně po druhé hodině ranní dorazili na místo kriminalistictví technici a uzavřeli celou oblast mezi Brommaskou, Kostelní a Lillänskou ulicí.

Nanejvýš komplikované ohledání místa činu jim zabralo celý den a vyšetřovatelé se mezitím s pomocí psychiatra Erika Marii Barka snažili vyslechnout manžela oběti.

Policisté obešli sousedy v celém okolí, prostudovali veškeré dostupné nahrávky z blízkých dopravních kamer a nyní má Margot domluvenou schůzku s kriminalistickým technikem jménem Erixon.

Žena se nadechne, vytáhne tašku s jídlem z McDonaldu a vystoupí z auta.

Za páskovými zábranami na Stenhammarské silnici vyrostla hromada svíček a květin. Několik otřesených sousedů se sešlo na faře, většina z nich však své obvyklé činnosti ani plány na víkend nezměnila.

Nikde žádní podezřelí.

Policistům se podařilo zastihnout Zuzanina bývalého manžela právě ve chvíli, kdy pobýval se synem na fotbalovém hřišti v Kristinebergu. Odvedli ho kousek stranou, aby mu pověděli, co se stalo, a od samého začátku s jistotou věděli, že má alibi.

Margot se doslechla, že šokovaný muž se po strašné zprávě vrátil na hřiště, postavil se do branky a inkasoval od syna jednu penaltu za druhou.

Brzy ráno Margot stanovila základní postup vyšetřovacího týmu, protože dosud neměli k dispozici žádné svědectví ani forenzní materiál.

S plnou pusou zavře sáček a podá ho uniformovanému kolegovi.

„Musím jíst za dva,“ prohlásí.

Unaveným pohybem hlavy nadzvedne pásku a těžkými kroky se kolébá k Adamovi, který na ni čekal před brankou.

„Jen abys věděl — žádnéj sériovej vrah neexistuje,“ vyhrkne zachmuřeně Margot.

„Slyšel jsem,“ odvěti mladík, pustí ji před sebe a pak projde brankou za ní.

„Šéfové,“ ušklíbne se s povzdechem Margot. „Co si kčertu myslí? Ať řekneme cokoli, večerníky stejně budou spekulovat a policajtům nezbyvá než dodržovat pravidla a nechat si všechno líbit. Jsme pro ně jen lovná zvěř, střílejí na nás jako na...“

„... ryby v kádi,“ doplní kolega.

„Nevíme, jak na pachatele zapůsobí zájem médií,“ pokračuje Margot. „Může nabýt dojmu, že je příliš na ráně, a stáhnout se... anebo mediální rozruch naopak polechtá jeho ego a začne se naparovat.“

Oknem zazáří prudké světlo reflektoru. Člověk by si mohl myslet, že uvnitř probíhá nějaké natáčení nebo módní přehlídka.

Kriminalistický technik Erixon otevře plechovku koly a rychle usrkne pěnu, jako by se v prvních bublinkách skrývala

zázračná síla. Má zpocený obličej, ochrannou roušku staženou pod bradu, přes vypasený pupek se mu napíná bílý ochranný overal.

„Hledám technika Erixona,“ spustí stručně Margot.

„Tak se poohlédněte po obrovské sněhové pusince,“ odpoví Erixon a podá jí ruku.

Margot s Adamem si natahují tenkou jednorázovou ochrannou kombinézu a Erixon jim líčí, jak se mu na vnějším schodišti podařilo sejmout otisk boty velikosti 43, ale veškeré stopy v domě jsou bohužel zničené, protože manžel oběti všude setřel podlahu.

„Všechno nám trvá pětkrát tak dlouho,“ brblá technik a bílým kapesníčkem si setře pot z čela. „O žádné klasické rekonstrukci nemůže být ani řeč, ale měl bych pár nápadů... mohli bychom je společně probrat.“

„A co tělo?“

„Můžeme se na Zuzanu podívat, manžel ji přemístil, no... vždyť víte.“

„Do postele,“ doplní Margot.

Erixon jí dvorně pomůže zatáhnout zip a Adam si na paže navleče rukávy svého neforemného overalu.

„Mohli bychom natočit dětský pořad o třech tlustých pěnových pusinkách,“ prohlásí Margot a sepne ruce na břicho.

Všichni se podepíší na seznam osob, které navštívily místo činu, a pak následují Erixona ke vchodovým dveřím.

„Jste připraveni?“ zeptá se s náhlou vážností technik. „Normální barák, normální ženská v nejlepších letech — a během pár minut je se vším šlus.“

Trojice vstoupí do domu, plastové obleky šustí. Potom se za nimi zavřou dveře a veřejně zaúpí jako lapený zajíc. V tmavém výklenku není po denním světle ani památka, propastný kontrast mezi vlhkým babím létem a pochmurným koutem přímo bije do očí.

Všichni tiše stojí a čekají, dokud zrak nepřivykne šeru.

Vzduch je teplý. Na dveřní výplni, kolem zámku a kliky je spousta krvavých otisků, jež tam zanechala vyděšená tápající ruka.

Na igelitové podložce stojí vysavač bez hubice. Z trubky vytekla temná krev.

Rouška před Adamovými ústy se prudce pohybuje, na čele se mu zaperlí kapičky potu.

Policisté krácejí za Erixonem po lesklých nášlapných tabulích do kuchyně. Linoleum je plné rudých stop. Manžel je nedbale setřel a zbytek pak znovu rozšlapal. Půlka dřezu je ucpaná mokřými papírovými utěrkami, v zakalené vodě plave sprchová sěrka.

„Sejmulí jsme otisky Björnových bot,“ vykládá Erixon. „Napřed chodil po baráku v zakrvácených ponožkách, pak bosky... fusekle vyhodil do koše na odpadky.“

Technik zmlkne. Společně pokračují do chodby spojující kuchyni s jídelnou a obývacím pokojem.

Místo činu se během vyšetřování systematicky kontaminuje a ničí. Technici napřed prověří všechny kontejnery na odpadky a vozidla v okolí, aby jim neušel žádný důkaz, zajistí i pachy a další odorologické stopy.

Obecně lze říct, že průzkum probíhá zvenčí směrem dovnitř a opatrně se blíží k místu, na němž leží oběť.

Obývací pokoj ozařuje ostré světlo, vzduch je skrznaskrz prosycený zatuchlou krví. Původní chaos vzal bohužel zasvé — manžel zesnulé jednotlivé kusy nábytku otřel a postavil zpět na místo.

Včera večer Margot viděla Zuzanu v kratičkém klipu, jak stojí právě v téhle místnosti a mlsá lžičkou zmrzlinu přímo z kelímku.

Na blízském letišti s hukotem přistane letadlo, vitrína se rozechvěje. Margot si všimne, že všechny porcelánové figurky leží na boku, jako by spaly.

Za pohovkou se povaluje zakrvácený mop, kolem něj bzoučí mouchy. V kbelíku se leskne tmavočervená voda, podlaha

je plná podlouhlých šmouh, u soklů a kolem rohů nábytku je jasně vidět, jak Björn s mopem manipuloval.

„Napřed se snažil krev vyluxovat,“ ozve se Erixon. „Moc toho nevím, ale ten chudák tu zametl, vysušil skvrny a pak je otřel mokrým hadrem a papírovými utěrkami.“

„Na nic si nepamatuje,“ poznamená Margot.

„Skoro všechny původní vzorce krevních stříkanců vzaly zasně, ale tady přece jen troška zbyla,“ hubuje technik a ukáže na tenký cákanec na stěně.

Erixon použil starou techniku a napnul na zeď mezi krajní skvrny osm provázků, aby našel ohnisko — místo, z něhož krev vystříkla.

„Je to přesně tady... nůž byl veden šikmo seshora a zabodl se dost hluboko,“ povídá bez dechu technik. „A navíc přirozeně šlo o jeden z prvních zásahů.“

„Protože oběť ještě stála na nohou,“ doplní ho tiše Margot.

„Protože oběť ještě stála na nohou,“ potvrdí Erixon.

Komisařka pohlédne na skříňku s povalenými porcelánovými zvířátky a napadne ji, že do ní musela vrazit Zuzana, když se snažila utéct.

„Tahle stěna je umytá,“ ukáže Erixon. „Takže tady musím trošku popustit uzdu fantazii, ale oběť se vší pravděpodobností stála zády k útočnickovi a skácela se na zem... možná se napůl převálila, kopala nohama... protože tady nějakou chvíli ležela s pobodanými plícemi.“

Margot se ztěžka předkloní a spatří krev, kterou zavražděná při dýchání vyplivla na opěradlo pohovky šikmo shora, možná ve chvíli, kdy si chtěla odkašlat.

„Ale řekla bych, že krevní stopy pokračují směrem dolů, vidíte?“ ozve se Margot. „Chudák Zuzana, bránila se jako zraněné zvíře...“

„Víte vůbec, kde ji Björn našel?“ zeptá se Adam.

„Ne, ale tady je velká koncentrace krve,“ ukáže Erixon.

„A tamhle taky,“ pokyne Margot směrem k oknu.

„Jo, byla tam, ale pak ji odtáhl semhle... Přenášel mrtvolu z místa na místo, položil ji na pohovku a... pak ji odnesl do koupelny, ale...“

„Ale v téhle chvíli je v ložnici,“ upřesní Margot.